

הרצל, ז'בוטינסקי ובן-גוריון עיטרו את קירות חדרו, לא חדל מעסקי הזנות.

הנחה לאנשי

"הגנה"

אחרי שנפרד ממשפתו וניתק עימה את הקשרים, מצא לו שותפת נאמנה בדמותה של גיטל גניס. גיטל התיידדה באותה תקופה עם קצינים של הצבא היפוליני בארץ, הכירה את ברליה באמצעות אחד מבתי-המלון שלו. כעבור זמן קצר הציע לה ברליה להיות שותפתו ואשתו. יחד החלו בהרחבת עיסוקיהם.

ב-1943 כבר הקים ברליה סניף לעיסוקו. בעוד הוא מנהל בית-בילויים ברחוב הרצל, ניהלה אשתו בית דומה ברחוב דינגוף. בכל מקום היו מחזיקים מעמד עד שהמישטרה היתה תופסת אותם. אחרי זה היו מחליטים את כתובת העסק.

עם תום מלחמת-העולם השנייה רכש לו ברליה קומה בת שמונה חדרים בבית חדש שניבנה במרכז וולובלסקי, על גבול תל-אביב יפו. העסק פעל שם בחסות הצבא הבריטי, שחיליו היו מבאי המקום. באותה תקופה העלימה המישטרה הבריטית עין מעסקיו. ברליה היה דואג לסטטוס-קוו הזה בעזרת תשלום במומנים והזמנות לוויסקי וסטייקים.

"הפבריקה" (בית-החרושת) — זה הכינוי שברליה היה נוהג לכנות בו את מוסדותיו — פעלה עד מלחמת-העצמאות. כשפרצו הקרבות, נאלץ להעתיק את מוסדו למרחק כמה מאות מטרים, קנה שלושה חדרים על גג הבית שבדרך יפית-לאביב 6. באותה שנה שיגשג העסק ופרח ברמידים שלא נודעו עד אז. מאחר שהחוק הפלילי קובע במפורש שפירוש בתי-זונות הוא, ככל בית או חדר, או שורה של חדרים בכל בית, שבהם יושבות או מבקרות שתי

עומת בית-החרושת להמונים שבדרך יפית, נועדה הדירה שברחוב פרוג להיות בית-מלאכה למיוחסים ולבעלי-הון. המישטרה, שידעה על קיומם של מקרי מות אלה, העלימה עין, לא הטרידה את ברליה.

ברליה נהג לתת גם לאנשי העולם היפוליני לבקר במוסדותיו ללא כל תשלום, וקציני-המישטרה, אף היו שולחים אליו פושעים מועדים בתיקווה שעלי-ידי כך יימנעו פישעיי-מין.

עד שיום אחד בא קצין חדש למחוז. הוא היה בדיעה שקיום מוסד כשל ברליה, הוא עבירה על החוק. נערכה סריקה מקיפה במקום, והמישטרה עצרה 30 לקוחות וי-בחורה אחת. המישפט היה מוזרו. הוא הסתיים תוך יומיים. ברליה נידון במישפט זה לתקופת מאסר של שישה חודשים ושישה חודשים באופן חופשי.

"חבורת נוער"

"מתלבט"

אולם ברליה לא ריצה את מאסרו ככל שאר האסירים. הוא הועסק במיזונו של סדנת המישטרה, משם המשיך לפקח על ניהול בתי-הבילויים שלו. שם היה נפגש עם חבר עובדי הענף, מעביר להם הוראות ומקבל דו"חות על ההכנסות.

מאז ישב ברליה עוד פעם אחת במאסר, בשנת 1955. אולם נראה שגם צורת מאסרו הקלה לא נעמה לו ביותר. הוא המציא שיטה חדשה כדי להימלט מעונש, כאשר נתפס. אחד מעובדיו היה מקבל עליו את אשמת ניהול בתי-הזונות, משלם את הקנס או יושב בבית-הסוהר, וברליה היה דואג לפצות אותו על כך.

באותה תקופה יצא ברליה במלחמת-תנופה לשם התרת זנות חוקית בארץ. הוא עמד לצד אירגון צעירים שקרא לעצמו

כדי שיוכל למסור לידי המישטרה. כאשר היתה המישטרה מתעקשת לתפוס את הגנבים עצמם, ולא רק את הסוהרה הגנובה, היה ברליה מוצא אנשים שיסכימו, תמורת פיצוי מתאים, שיסגירו לידי המישטרה.

עלי-ידי הסדר מען זה ניתן היה למישר טרה לשלוט כמעט לחלוטין על כל הי-מתרחש בעולם התחתון.

ברליה עצמו נהנה מפרוספריטי שכמוהו לא ידע מעולם. אחרי שנאלץ, בעיקבות צו בית-המישפט, לנטוש את חדריו שעל גג הבנין בדרך יפית-לאביב 6, רכש לו ברליה בסכום של כמה רבבות לירות את מלון אופיר שברחוב הירקון, מול מלון דן.

כדי להסוות את פעילותו כמידת-מה, פתח לו משרד-חקירות בשם ארצי. על שם משרד זה החזיק טלפון, שרוב הפגנים אליו לא היו דורשי-חקירות דווקא, אלא לקוחות שביקשו אינפורמציה מאוד מסוי-יימת מסוג אחר מהרגיל.

כעבור זמן קצר מכר ברליה גם את דירתו הגדולה שברחוב פרוג, רכש לעצמו דירה דומה בבניין חדש ברחוב בן-יהודה, קרוב למקום העסק שלו במלון אופיר. ושוב, שעה שהעסק ברחוב הירקון נועד ללקוחות רגילים, ייחד ברליה את חדריו דירת הפאר ברחוב בן-יהודה ללקוחות רמי-מעלה במיוחד.

מדי יום שישי היה ברליה עורך מסיבת עונג-שבת מפוארת. בה השתתפו רק היצא-ניות וטרסוריהן. כמו ברומנים של מופאסן

ובאלזאק, נערכו מסיבות חברתיות אלה ביר רחבה. השולחנות היו כורעים תחת עומס המאכלים היקרים, השמפניה היתה זורמת כמו מים, וליאון, מנג'ו-האקורדיון הבולגרי, היה מנעים נגינות שלצליליהן היו היצאניות יוצאות במחול עם סרסוריהן. העובדות אצל ברליה לא היו מתחלפות לעיתים קרובות. הוא נהג להקפיד על יחסי-עבודה תקינים עם חבר עובדיו הי-נאמנים. כמו בכל חברה מיסחרית אחרת, היה משלם פיצויים לעובדים שעזבוהו. באחד המיקרים, איים עליו עובד שפוטר כי יתבע אותו לדין באיגוד המיקצועי של ההסתדרות. ברליה העדיף לגמור את העניין ליד השולחן.

בתחילת שנות ה-60, כאשר התחלפה הקצונה במישטרה מחזו תל-אביב, שוב החלו רודפים את ברליה. הוא הועמד לדין, נערוטיו נאסרו. בגיל 60 נמאסו עליו הי-מאבקים, והוא החליט לפרוש מעיסוקי הי-זנות.

הוא המשיך להתגורר בדירה במלון אופיר, שברחוב הירקון פינת רחוב מנ-דלי. חלק מהבניין השכיר לחנות תכשי-טים. בחלק אחר של הבניין נפתח מיזונו קטן. המסך ירד על ברליה, מלך בתי-הבוסת של ישראל.

בשבוע שעבר, אחרי מחלה קשה, הוא נפטר. על מותו נמסר רק אחרי שנערכה הלווייתו. איש לא הספיד אותו. וכל אלה, שברליה היתה פרק שלם בנעוריהם, אפילו לא ידעו כי הלך לעולמו.

המוסד האחרון

מלון "אופיר", ברחוב הירקון פינת רחוב מנדלי בתל-אביב, מול מלון "דן", כאן, בבניין זה, הופעל בית-הבוסת האחרון של ברליה, לפני שהמישטרה אילצה אותו לפרוש סופית מעיסוקי הזנות. הוא עבר להתגורר בבניין אחרי שהשכיר חלקים ממנו לבתי-עסק אחרים.

חבורת נוער מתלבט, הציף את הכנסת, העיתונות ומוסדות-הציבור בתוכירים שי-גיבו את הזנות חסרת-הפיקוח ברחוב, כפי שהיא קיימת בישראל, קראו להילחם למען זנות תחת פיקוח רפואי בבתי-בוסת.

מסיבות

עונג-שבת

אחריכך באו כמה שנים של הפוגה. ברליה הפך מודיע של המישטרה, וזו העלימה עין מפעילותו הבלתי-חוקית. לרוב לא היה ברליה מסגיר את הפוש-עים שביצעו את הפשעים. הוא היה רק מודיע למישטרה היכן תוכל למצוא רכוש שנשדד, או חפצים שנגנבו. לפעמים היה ברליה מוכן לשלם סכומים גבוהים לגני-בים עבור הרכוש שהצליחו לגנוב, רק

נשים או יותר לשם מעשי זנות, יחשבו לבית-זונות. דאג ברליה לא לעבור על החוק, ובמוסדו נמצאה בכל שעה רק אשה אחת. אולם הנשים היו עובדות ב-משמרות, מתחלפות כל ארבע שעות, ובי-אופן כזה היה המוסד פתוח משעות הבוקר המוקדמות עד לשעה מאוחרת בלילה. בעיקר שימש הבית נקודת-מישיכה ל-חיללים ששהו אז בתל-אביב. מחלקות של-מות, על מפקדיהן, היו מבקרות במקום. תורים ארוכים השתרכו במסדרונות ללא-הפסקה. כבעל רגש לאומי מפותח, נתן ברליה הנחה לחיילים. כל אדם שהציג פנקס-מגוייס, היה נהנה באותם הימים מהנחה בסך חצי לירה, מהמחיר האזרחי של שתי לירות וחצי.

עסקיו של ברליה הלכו ושיגשגו מיום ליום. הוא רכש לו דירה נוספת, בת 12 חדרים ברחוב פרוג שבצפון תל-אביב. לי-